

наем дарованията и душата на човека Данте.

Е К Л О Г И Е

По времето когато пишел последните възвишени песни на "Рая", поетът благосклонно прекъснал работата си, за да отговори на поздрава и ~~на~~ покана-та на Джовани дел Виржилио. Красиво е това любезно отношение на великата "Надменна душа", красиво е и преданото благоговение на неговия почитател, който ~~в~~^с едно писмо ~~в~~^в хорациев ~~стил~~ стил се обърнал от Болоня, майката на науките, към певица на трите царства, като възхвалял поетичния му дух и се явил едва ли не като вестител на неговата слава. Както вече видяхме и преди, на Джовани дел Виржилио ~~никога~~ трябва да ~~да~~ благодарим за гдето е дал на Данте възможността да разкрие чувствата си и живота си ~~през~~ през време на последното му убежище в Равена; отговорът на Данте е също така извънредно важен документ който доказва умението му в латинската поезия.

Новият приятел, който макар и да схващал красотата на "Комедията" ~~на~~ която очевидно е познавал първите два кимна/съжалявал, с предразсъдъци на започващия хуманизъм, че толкова дарование е било разпиляно в служба на ~~простия народ~~ "ceteris vulgaria tenuit".

И ето, че Данте показва, че може да пише и в латински стихове, с ~~изключително~~ увереност в стила, с метрическа точност и преди всичко с художествена фантазия. Той ~~взема~~^{Взема} отново формата на Виргилиевата еклога, най-подходяща за него поради ~~неговия~~ му към алегорията и традиционния характер на автобиографична ^{та} поезия; там, в ~~пасторалните измислици~~ пасторалните измислици той се наподобява на Титир ~~и~~ подобно на своя Виргилий/, застанал под един дъб с Мелибей, ~~тест~~ тоест флорентинеца Дино Пиерини, който иска да знае какво е писал Мопсо, Болонският учител. Титир ~~и~~ с смях му отговаря, че не са за него пасищата където високо пее Мопсо; ала като отстъпва на неговите настойчиви въпроси, прибавя, че той го поканил да се увенчае с лавров венец. Мисълта за лавровото клонче затрогва поета, който почва да се надява:

*Nonne triumphales melius pexare capillos
et patrio, redeam si quando, abscondere canos
fronde sub inserto solitum flavescere lauro?*

Значи не в Болоня, а в Флоренция, ~~и~~ там където е бил кръстен, той би желал да се увенчае като поет, както казва и тревожния привет в песен XXV от "Рая". "Ала времето бързо минава, о Титирей" отвърща Мелибей; и тук следва въжествения отговор, който ще поясни на Джовани дел Виржилио колко много Данте цени народния език и колко е уверен в своята слава:

*Cum mundi circumflua corpora cantu
agricolaque meo, velut inferre vena, patebunt
divinae caput, pedes, lauroque mirabit.*